

ת"פ 19085/08/11 - מדינת ישראל נגד ווהבה צרצור, רובל סרסור

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 19085-08-11 מדינת ישראל נ' צרצור ואח'

בפני	כב' הסגנית נשיאה עינת רון
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד יסמין נוי
	נגד
	1. ווהבה צרצור
	2. רובל סרסור
הנאשמים	ע"י ב"כ עו"ד גיל פרידמן
המאשימה	

גזר דין

כל אחד מן הנאשמים הורשע על פי הודאתו בעבירה של התנגדות למעצר. נאשם 1 הורשע בנוסף בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ונאשם 2 הורשע בנוסף בעבירה של תקיפת שוטר.

מדובר באירוע שהתרחש ביום 28/8/08 עת בחדר הכושר פרץ ויכוח אלים בין המתלונן יהודה גולנד, אשר שימש אותה עת כמפקד צוות חקירות ביאחב"ל לבין שני תושבי כפר קאסם. במהלך ויכוח זה, אשר עסק בשימוש במכשירים בחדר הכושר התקשר אחד מתושבי כפר קאסם לאחיו, הנאשם 1 וביקש כי יגיע למקום על מנת לסייע לו.

משיצאו שני התושבים מחדר הכושר, הודיע להם המתלונן על מעצרו והורה להם לשכב על הרצפה, כאשר במקביל הזעיק עזרה משטרתית. למקום הגיעו שני שוטרים נוספים אשר הודיעו לשניים על מעצרו והחלו לכבול אותם באזיקים.

תוך כדי כך הגיעו למקום שני הנאשמים ונאשם נוסף שעניינו הופרד. הנאשם 1 תקף את המתלונן בכך שהיכה בפניו במכת אגרוף ואזי התמוטט המתלונן נפל ארצה והחל מדמם מאפו.

משהודע לנאשם 1 על ידי השוטרים כי הוא עצור, הוא החל להשתולל ולהתנגד למעצרו החוקי. הנאשם 2 והנאשם הנוסף ניגשו אל השוטר והחלו לדחוף אותו על מנת לשחרר את הנאשם 1 מאחזתו.

כאשר השוטר עשה שימוש בגז הפלפל נסוגו השניים לאחור, אך כעבור מספר שניות קרבו שוב והנאשם 2 היכה בשוטר שתי מכות אגרוף, האחת בפניו והשניה בכתפו.

עמוד 1

כתוצאה ממעשיו של הנאשם 1 נגרמו למתלונן נפחות ושבירים מרובים באף ובמחיצת האף והוא נזקק לטיפול רפואי.

מתסקירי שירות המבחן בעניינם של הנאשמים עולה כי הנאשם 1 הוא ן ארבעים ונעדר הרשעות קודמות, נשוי ואב לשלושה ילדים.

נאשם 1 נטל אחריות על מעשיו ולדבריו פעל מתוך מצוקה רגשית ותחושת חרדה נוכח אחיו שהיה מוטל פצוע על הקרקע. הוא הדגיש את חריגות המקרה לאופן התנהגותו דרך כלל.

שירות המבחן התרשם כי אכן אין מדובר בדפוסי התנהגות אלימים וכי מדובר בהתנהגות חריגה ועל כן ולאור נטילת האחריות המליץ להטיל על נאשם 1 צו של"צ.

נאשם 2 הינו בן 30, נשוי ואב לשני פעוטות, נעדר עבר פלילי כלשהו וזוהי הסתבכותו הראשונה והיחידה עם החוק.

הנאשם נטל אחריות על המעשים וציין כי פעל מתוך תחושת בהלה וחרדה ודאגה לשלום אחיו. הנאשם 2 הביע חשש כי הרשעתו בדין תפגע בעיסוקו כשחקן כדורגל, אשר בעתיד מתכנן לאמן קבוצות כדורגל.

שירות המבחן התרשם כי דרך כלל מתפקד הנאשם באורח נורמטיבי ואינו בעל דפוסי התנהגות אלימים ועל כן ולאור נטילת האחריות והחשש של פגיעה בעתידו המליץ שלא להרשיעו ולהטיל עליו צו של"צ.

התביעה עתרה כי הרשעתם של שני הנאשמים תיוותר על כנה ועתרה כי על הנאשם 1 יוטל עונש של מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות וכי יהיה זה לתקופה המירבית ואילו לגבי הנאשם 2 עתרה כי יוטל עליו מאסר מותנה לצד צו של"צ.

התביעה הציגה את התעודות הרפואיות באשר לנזק שנגרם למתלונן והדגישה את האלימות הבוטה שננקטה במקרה זה. לטעמה אין ליתן משקל מופרז לקולא בכך שהנאשמים נעדרו הרשעות קודמות משמדובר באלימות מסוג זה.

בהתייחס לחלקם השונה של השניים בכתב האישום עתרה כאמור לעיל.

ב"כ הנאשמים הדגיש כי מדובר באירוע שהתרחש בשנת 2008 ואשר כתב האישום בגינו הוגש רק בשנת 2011. עוד ציין כי היתה מגמה להגיש כתב אישום גם נגד המתלונן בשל חלקו באירוע אלא שהלה שוהה

בחול"ל וכי יש ליתן משקל נכבד גם לכך. הנאשמים הגיעו למקום רק לאחר מכן.

ב"כ הנאשמים ביקש לאמץ את המלצות תסקיר שירות המבחן.

בעיקר הדגיש את עניינו של נאשם 2 אשר שיחק כדורגל אף בנבחרת ישראל ומחנך ילדים למשחקי כדורגל.

לאור היו האירוע יחיד בהתנהגותם של הנאשמים ולאור כך שאף מאז לא הסתבכו בדבר ולאור חלקו של המתלונן באירוע והעובדה כי הוא זה שהסלים את האירוע, עתר לקבל את המלצות שירות המבחן כפי שניתנו.

על פי הלכת כתב שהיא ההלכה המנחה לענין אי הרשעה הרי שככלל יש להרשיע אדם שמעשה שביצע הוכח. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך.

שניים הם המבחנים לכך והם מצטברים:

המבחן האחד הוא כי ביטול ההרשעה לא יפגע באופן משמעותי באינטרס הציבורי והאחר הוא כי בהרשעתו של הנאשם יהיה משום פגיעה משמעותית בעתידו ובשיקומו.

עסקינן בעבירה של תקיפת שוטר ובנקיטת אלימות של ממש נגדו - דהיינו הכאת שוטר בשתי מכות אגרופי, האחת לפניו והשניה לכתפו וזאת על מנת לחלץ את אחיו של הנאשם אשר נעצר אותה עת על ידי השוטר, כך שיש בכך גם משום הכשלתו של השוטר בתפקידו.

אין בין מעורבותו של הנאשם 2 באירוע זה לבין חלקו של המתלונן דבר וחצי דבר במישרין. כאמור חלקו של הנאשם 2 מסתכם בתקיפתו את השוטר בחלק השני של האירוע ועל כן יש בעניינו ליתן אך משקל מועט לחלקו של המתלונן.

לא התעלמתי מחלופי הזמן הניכר הן מאז ביצוע המעשים והן ביחס לזמן הגשת כתב האישום ויש ליתן לכך משקל נכבד לענין העונש, אך לא לעצם שאלת ההרשעה.

תקיפתו של שוטר בנסיבות אלה ובדרך זו אינה נמנית עם המקרים החריגים ויוצאי הדופן בהם ניתן להימנע מהרשעה. ואף לענין עתידו של הנאשם - לא אחת נקבע וכך אף לאחרונה בהלכת ציפורה כי יש להצביע על פגיעה ממשית וקונקרטית בעתידו של הנאשם ולא כך נעשה בעניינו.

על כן תיוותר הרשעתו של הנאשם 2 על כנה.

ובאשר לעונש שיש לגזור על הנאשמים.

ברגיל אכן היה מקום להענות לבקשת התביעה בעתירתה לעונש לגבי הנאשם 1 וזאת בשל סוג האלימות, נסיבותיה ותוצאותיה.

אלא, שכאמור לעיל, מדובר באירוע שהתרחש לפני למעלה מחמש שנים וכתב האישום הוגש שלוש שנים לאחר התרחשותו.

ענישה היא יעילה כאשר היא מוטלת סמוך לאחר האירוע או זמן סביר לאחר התרחשותו. ככל שהיא מתרחקת מזמן ביצוע העבירות, הרי שעוקצה מוקהה.

בהתחשב בכך ובהתחשב בעברם הנקי של הנאשמים ובנסיבות חייהם, אני גוזרת עליהם את העונשים כדלקמן:

על הנאשם 1 -

שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות.

צו של"צ בהיקף של 200 שעות כפי שקבע שירות המבחן בתסקירו מיום 3/12/13.

פיצוי למתלון - יהודה גולנד - בסכום של 2,500 ₪. הסכום יופקד בקופת בית המשפט בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 15/3/14 והבאים אחריו בכל 15 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

על הנאשם 2 -

שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות.

צו של"צ בהיקף של 140 שעות כפי שקבע שירות המבחן בתסקירו מיום 3/12/13.

עותק גזר הדין יועבר אל שירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ו' אדר תשע"ד, 06 פברואר 2014, במעמד הצדדים.